

[Justitsministeren.]

områder, hvor straffede stilles ringere end andre. Det er min opfattelse, at det for at opnå en tilbunds gående drøftelse af de problemer, der her er rejst, er nødvendigt at tænke i mere konkrete baner. Jeg går ud fra, at forslaget vil blive henvist til behandling i retsudvalget, og at forslagsstillerne her nærmere vil redegøre for, hvilke uheldige situationer de har for øje. Kun herved vil vi få mulighed for at tage stilling til, om der er grundlag for at vedtage en beslutning af den foreslåede karakter.

Til slut vil jeg blot fremhæve, at forslaget, som det vil fremgå af, hvad jeg allerede har sagt, er mindre vel foreneligt med bestemmelsen i straffelovens § 78, hvorefter den, der er dømt for strafbart forhold, senere kan udelukkes fra at udøve en virksomhed, som kræver offentlig autorisation, hvis det udviste forhold begrundet en nærliggende fare for misbrug af stillingen. I et sådant tilfælde bør straffedommen nødvendigvis få andre virkninger end dem, der er indeholdt i selve dommen.

Tastesen: Jeg kan på socialdemokratiets vegne erklære mig enig med forslagsstillerne i, at vi i fremtiden må undgå, at straffedomme får utilsigtede bivirkninger, så langt dette overhovedet er praktisk muligt. Det er nemlig sådan, som SF selv gør opmærksom på, at virkeligheden tager sig anderledes ud. Fru Ruth Olsen har også i sin fremsættelses-tale klogeligt undgået at nævne eksempler på områder med bivirkninger. Hun ville da i forhold til sigtet med det fremsatte forslag være kommet i konflikt mellem teori og virkelighed.

Bivirkningen af en straffedom vil ofte være, at en person mister sit hidtidige job og derfor må indstille sig på nedgang i indtægt. Dette er ikke særlig hensigtsmæssigt og må naturligvis søges undgået mest muligt. Kriminalforsorgsstyrelsen må her træde hjælpende til med rådgivning og bistand.

Vi må gøre os klart, at der findes en række situationer, hvor en straffedom fører til, at man ikke kan beholde sit hidtidige arbejde. Jeg nævner bare et par eksempler: erhvervschaufføren, der mister sit kørekort, advokaten, der forgriber sig på klientkontoen, og endelig den højt betroede tjeneste-

mand i ledende ansvarlig stilling, der idømmes frihedsberøvelse.

En anden bivirkning af en straffedom kan være, at man helt eller delvis kan miste sin pension. Det er et spørgsmål, om disse regler ikke trænger til at blive revideret mere, end de er blevet i forvejen. Pensionen vil jo normalt være at betragte som en efterløn, og det må derfor være urimeligt, at straf kan føre til bortfald af pensionen. Vi vil gerne være med til at drøfte dette forhold i det kommende udvalgsarbejde.

En tredje bivirkning er, at man kan miste retten til at komme i betragtning ved ansættelse i en lang række stillinger, især i den offentlige sektor. Her mener jeg, at det offentlige må vise større tolerance, så personer, der har været straffet, også kan ansættes i stillinger hos staten eller i kommunerne. Vi kan ikke på den ene side gå ind for en moderne resocialiseringspolitik, der går ud på, at en til frihedsberøvelse dømt person hurtigst muligt skal fungere på rette måde i samfundet igen, og samtidig afvise, at den pågældende beskæftiges hos det offentlige. Vi vil gerne være med til i retsudvalget at drøfte, i hvilket omfang staten i øjeblikket afviser at beskæftige personer, der har været dømt til frihedsberøvelse, og om en ændret praksis her vil være mulig.

Frihedsberøvelse har indtil 1970 ført til, at man ikke kunne udøve sin stemmeret. Denne bivirkning har vi dog heldigvis fået afskaffet ved en revision af valgloven, idet de indsatte kan afgive deres stemme i den institution, hvor de er indsat.

En straffedom kan stadig føre til, at man mister sin valgbarhed til offentlige råd. Vi vil gerne drøfte i udvalget, om sådanne bestemmelser i valgloven fortsat har deres berettigelse.

Trods de vanskeligheder, vi vil støde på undervejs, er vi i socialdemokratiet indstillet på at gå til udvalgsarbejdet med åbent sind. Vi vil gerne være med til at finde rimelige løsninger, der kan tage større menneskelige hensyn.

Hanne Budtz: Det er ikke noget uinteressant forslag, SF her har fremsat, og vi er da også fra vor side enige i det almindelige synspunkt, at når en person har begået en lovovertrædelse og udstået sin straf, har han